

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27461-03-10 מדינת ישראל נ' וינברגר

בפני שופט חגי טרסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

וינברגר [REDACTED]
ע"י ב"כ עו"ד כרמון

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 לחסד"פ, אני מודיע על זיכוי של הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פגיעה בפרטיות – עבירה על סעיף 2(7) ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א – 1981 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום, במהלך שנת 2009, עת היו הנאשם והגב' [REDACTED] (להלן: "המתלוננת") בני זוג נשואים אך פרודים, ניצל הנאשם את עובדת היותו רופא בקופת חולים כללית ובדק את תיקה הרפואי האישי של המתלוננת. במעשיו אלה הפר הנאשם חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייני הפרטיים של אדם.

השתלשלות העניינים שהובילה לתלונה ולהגשת כתב האישום אינה שנויה למעשה במחלוקת. מהראיות שהוצגו עולה כי במהלך דיון בתביעת הגירושין שהגיש הנאשם נגד המתלוננת, אשר התקיים בפני בית הדין הרבני האזורי בנתניה ביום 16.3.09, השמיע ב"כ הנאשם את הטענה כי על אף שבני הזוג אינם מתגוררים יחדיו מזה כשנתיים, ממשיכה המתלוננת לקחת גלולות למניעת הריון (ראו פרוטוקול הדיון ת/1 ש' 58-56). בעקבות אותו דיון הגישה המתלוננת תלונה למשטרה, על כך שהנאשם עיין, ככל הנראה, בתיקה הרפואי,

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27461-03-10 מדינת ישראל נ' וינברגר

וכך גילה את דבר השימוש בגלולות. ביום 7.9.09 נחקר הנאשם במשטרה ואישר כי גילה את המידע הנ"ל בעת שעדיין בתיקים שבמחשב קופת החולים לגבי אשתו וילדיו.

לכאורה, מדובר אם כן במקרה פשוט, בו מודה הנאשם למעשה בעבירה המיוחסת לו. אלא שבפועל התעוררו בפרשה שלפני קשיים משפטיים ניכרים, אשר נבעו במידה רבה מכשלים משמעותיים בשלב החקירה וגיבוש כתב האישום, ואשר בעטיים אין מנוס אלא להורות על זיכוי של הנאשם, על אף התחושה כי מדובר היה במעשה שלא יעשה, אשר פגע בפרטיותה של המתלוננת ללא כל הצדקה שבדין. אתייחס בקצרה למסכת העובדתית ואפרט טענות הנאשם בהקשר זה, ולאחר מכן אדון בסוגיות המשפטיות הרלבנטיות.

המסכת העובדתית:

מטעם התביעה נשמעה עדות המתלוננת בלבד, והוגשו פרוטוקול בית הדין הרבנית/1 והודעת הנאשם במשטרה ת/2. מדברי המתלוננת עולה כי התחתנו בשנת 2003 ולהם שני ילדים משותפים. בסוף שנת 2007 חדלו להתגורר יחדיו וכעבור שנה לערך הגיש הנאשם את תביעת הגירושין.

כאמור, במהלך דיון בבית הדין הרבני, חשף הנאשם את העובדה כי המתלוננת עושה שימוש בגלולות למניעת היריון, על אף שאינה עוד בקשר עמו, וזאת על מנת לבסס טענת "בוגדת" או "מורדת". בעקבות זאת ניתן בבית הדין הרבני צו, בהסכמת המתלוננת, לחשיפת המסמכים הרלבנטיים מתוך תיקה הרפואי, והנושא נדון במסגרת הליכי הגירושין.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד. במסגרת החקירה הראשית, פרט הנאשם את הרקע לעיון במחשב קופת החולים וחשיפת המידע הנוגע למתלוננת. לדבריו, מתוך דאגה לילדיו הקטנים, ומאחר ולא פגש בהם זמן רב, בשל מערכת היחסים העכורה בינו לבין המתלוננת, הוא עיין "בקובץ התרופות" שבמחשבי קופת החולים, על מנת לבחון אילו תרופות מקבלים ילדיו ובדרך זו ללמוד על מצבם הרפואי. לדבריו, מערכת המחשוב בנויה כך שכרופא כירורג אין לו כל גישה לתיק רפואת המשפחה או לתיק הגניקולוגי, אלא לתיק הכירורגי בלבד. יחד עם זאת, הזנת שם המשפחה למערכת, מביאה לפלט בו מפורטת רשימת התרופות שנוטלים כל בני המשפחה.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27461-03-10 מדינת ישראל נ' וינברגר

עוד מסר הנאשם כי במהלך העיון ברשימת התרופות נדהם לגלות, בין יתר התרופות שמקבלים בני המשפחה, גם גלולות למניעת הריון. בעקבות אותו גילוי, נכנס הנאשם, באחת ההזדמנויות בהן לא עמד נגדו צו הרחקה בר תוקף, לבית המתלוננת, וצילם את חפיסת הגלולות שהייתה שמורה בתוך ארון נעול בחדר האמבטיה. את המידע שברשותו מסר לבא כוחו, שעשה בכך שימוש במהלך הדיון בבית הדין הרבני.

במסגרת החקירה הנגדית עומת הנאשם עם חוסר הסבירות שבטענתו לפיה כניסה לתיקו של בן משפחה מסוים מעלה באופן אוטומטי גם את רשימת התרופות שמקבלים יתר בני המשפחה. הנאשם עמד על כך שרשימה כללית שכזו קיימת, אך לא זכר אילו פעולות נדרש לבצע במערכת המחשוב על מנת להפיק את אותה רשומה. כמו כן לא זכר האם בעת שעיון בתיקי הילדים, נדרשה ממנו פעולה אקטיבית כלשהי על מנת לראות גם את רשימת התרופות שנוטלת המתלוננת (ראו עמ' 16 ש' 15-5, עמ' 17 ש' 6-4 לפרוטוקול).

בשלב זה עומת הנאשם עם הגרסה השונה שמסר בהודעתו במשטרה ת/2. כאמור, מדובר היה באמרה שמסר בסמוך לאחר האירועים, במהלך חודש ספטמבר 2009. באותה אמרה מסר הנאשם כי: "אני הוצאתי את המידע דרך המחשב של קופת החולים. יש לי גישה למידע של כל החולים הנמצאים במחוז. הכניסה לתוך המחשב הייתה מתוך הדאגה למשפחתי. בדקתי את התיקים של הילדים אם הכל בסדר איתם, הם בני 3 ו-4, ובדקתי אם הכל בסדר עם אשתי, ואני עליתי על זה באקראי כי לאשתי רשמו תרופות נגד הריון" (ת/2 ש' 8-5). בהמשך ציין הנאשם כי: "... גם בבית מצאתי את הגלולות וצילמתי את הגלולות וזה חצי חבילה מלאה" והסביר: "אם היא לוקחת גלולות והיא לא איתי יש לה מישהו לדעתי וזה הובא בפני בית הדין שיהיה מודע לזה" (ת/2 ש' 14-11).

כפי שניתן לראות, משתמע מהאמור ב-ת/2, כי הנאשם בדק את המידע שבתיקה של המתלוננת באופן ישיר ומכוון, ולא נתקל בו באקראי בעת שבחן את רשימת התרופות שמקבלים ילדיו. מההודעה הנ"ל עולה לכאורה כי לכל אחד מבני המשפחה תיק משלו וכי הנאשם, מתוך דאגה לבני משפחתו, בדק הן את התיקים הנוגעים לילדים והן את תיקה של המתלוננת. כמו כן אין ב-ת/2 כל התייחסות להבחנה שבין התיק הרפואי האישי לבין "תיק התרופות". כשעומת הנאשם עם גרסתו הנ"ל, לא חזר בו מהדברים, אך טען כי מאחר ולא

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27461-03-10 מדינת ישראל נ' וינברגר

הוכן מראש לנושא החקירה, מסר תיאור כללי בלבד ולא שקל את דבריו "באופן דייקני" (עמ' 17 ש' 7-23).

עוד נחקר הנאשם לגבי טענה שהשמיע בא כוחו בישיבת ההקראה מיום 22.6.10, ולפיה היה רשאי לעיין בתיקה הרפואי של המתלוננת מאחר וניתח אותה בעבר פעמיים במסגרת קופת החולים. לפיכך, טען הסנגור, כי הנאשם מחויב לבחון מפעם לפעם את מצבם של מטופליו, וביניהם המתלוננת, על מנת שלא יואשם ברשלנות מקצועית. במענה לשאלת התובעת הבהיר הנאשם כי הוא אינו טוען שהעיון במידע הרפואי, העומד ביסוד ההליך הנוכחי, נבע מחובותיו המקצועיים כלפי המתלוננת כמטופלת לשעבר. עם זאת אישר את הטענה כי ניתח את המתלוננת באופן פרטי ובמסגרת קופת החולים, ועל כן הוא רשאי ואף חייב לבחון מפעם לפעם את מצבה.

שני בני הזוג אישרו, בהקשר זה, כי מדובר היה בניתוחים קלים וכי האחרון שבהם בוצע בתחילת שנת 2006 (המתלוננת – עמ' 7 ש' 18-13, הנאשם – עמ' 18 ש' 28-25). בנסיבות אלה, נוכח חלוף הזמן הרב מאז בוצעו הניתוחים ובהתחשב בדברי הנאשם עצמו, מובן כי אין כל קשר בין הניתוחים ובין תפקודו ואחריותו המקצועיים של הנאשם לבין העיון שביצע בתיק הרפואי של המתלוננת.

לאחר שבחנתי את גרסאותיו השונות של הנאשם ואת הסבריו, אין לי כל ספק כי עיין באופן יזום ומכוון ברישומים הרפואיים הנוגעים למתלוננת, כפי שנשמרו במחשבי קופת החולים. אמנם לא ניתן, ואף אין בכוונתי לקבוע, מהו היקף המידע אליו נחשף הנאשם, ויתכן כי מדובר היה רק ברשימת התרופות שהיא מקבלת, אך אין מחלוקת כי גם רשימה שכזו הנה בגדר "ענייניו הפרטי של אדם", כמובנו של מונח זה בחוק (ראו הצהרת הסנגור בעמ' 24 ש' 1-2). באשר לנסיבות העיון, לא מצאתי כל טעם משכנע להעדיף את הסבריו הכבושים של הנאשם, אשר נמסרו במהלך הדיון בבית המשפט, על פני גרסתו הראשונית, הפשוטה והאותנטית, כפי שנמסרה בהודעתו במשטרה ת/2.

כאמור, באותה הודעה הסביר הנאשם כי מתוך דאגה לבני משפחתו ועל מנת לעמוד על מצבם הבריאותי, עיין הן בתיקים הרפואיים של ילדיו והן באלו של המתלוננת, ואז נתקל במידע שהפתיע אותו בנוגע לשימוש בגלולות. דברים אלה מעידים בעליל על כך שהכניסה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27461-03-10 מדינת ישראל נ' וינברגר

לתיק הרפואי ובחינת המידע לא הייתה אקראית, אלא מכוונת ויזומה, וכי לא מדובר היה על כך שבעת בחינת מצב הילדים נתקל בדרך מקרה ובשוגג גם במידע הנוגע למתלוננת.

במהלך הדיון המשפטי סיפק הנאשם הסברים חלופיים שונים להתנהגותו ובכלל זה התייחס לראשונה למושג "תיק התרופות" והשמיע לראשונה את הטענה כי נתקל במידע הרלבנטי באקראי משום שמערכת המחשוב בנויה כך שהיא מספקת רשימת תרופות של כל בני המשפחה, ברגע שמוזן שם המשפחה. מטעם התביעה לא הובאה כל עדות מקצועית בנוגע לטיבה של מערכת המחשוב ולמבנה הנתונים המופקים ממנה, באופן המפריך את דברי הנאשם, אך בהתחשב בכך שמדובר בטענות כבושות, אשר אינן עולות בקנה אחד עם הגרסה שמסר ב-ת/2 ואף סותרות את כללי ההיגיון והשכל הישר, אין בהן כדי לעורר ספק ממשי במסקנה כי העיון במידע הרפואי לגבי המתלוננת היה מכוון.

לנוכח ממצא זה אדון כעת בתשתית המשפטית עליה נשען כתב האישום, וביתר הטיעונים המשפטיים שנשמעו, ואבחן האם יש בהם, בנסיבות המקרה, כדי להביא להרשעתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

הניתוח המשפטי:

כאמור, מבוסס כתב האישום בפן העובדתי על טענה אחת ויחידה לפיה ניצל הנאשם את עובדת היותו רופא בקופת חולים כללית ובדק את תיקה הרפואי של המתלוננת, כלומר הטענה היא כי עצם העיון בתיק הרפואי על ידי הנאשם מהווה פגיעה בפרטיות.

במישור המשפטי, מבוסס כתב האישום על הוראת סעיף 2 (7) לחוק, אשר קובע כי פגיעה בפרטיות הנה, בין היתר, "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייני הפרטיים של אדם". פועל יוצא של הגדרה זו הנו כי על מנת לבסס אחריותו של הנאשם על פי הסעיף האמור, על התביעה להצביע על קיומה של "חובת סודיות שנקבעה בדין", דהיינו על הוראה חוקית כלשהי האוסרת על הנאשם לעיין במידע בשל סודיותו.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27461-03-10 מדינת ישראל נ' וינברגר

בשלב הסיכומים התבקשה התובעת המלומדת להצביע על מקורה של אותה חובת סודיות שהופרה, אך לא עלה בידה לעשות כן. תחילה הפנתה להוראת סעיף 19 (א) לחוק זכויות החולה, התשנ"ו – 1996, ובהמשך, לאחר שהסתיימה שמיעת הסיכומים ולצדדים ניתנה הזדמנות נוספת להצביע על מקורות נוספים שבדין, הפנתה גם להוראות סעיפים 10 (א) לחוק זכויות החולה וסעיף 41 לחוק ביטוח בריאות ממלכתי, תשנ"ד – 1994. דא עקא, אף אחת מהוראות אלה אינה מתייחסת לסיטואציה העובדתית העומדת בפני, שעניינה עצם העיון במידע הסודי, להבדיל מהשימוש בו וגילוייו לאחר מאוחר יותר.

סעיף 19 (א) לחוק זכויות החולה קובע כי "מטפל או עובד מוסד רפואי, ישמרו בסוד כל מידע הנוגע למטופל, שהגיע אליהם תוך כדי מילוי תפקידם או במהלך עבודתם". גם אם נניח שניתן להתייחס אל הנאשם כמי שנחשף אל המידע "במהלך עבודתו", הרי שעניינו של הסעיף בשמירה על המידע בשלב שלאחר הגעתו לידיעת הרופא, ולא בשלב הקודם בו נחשף הרופא למידע הסודי. מסקנה דומה מתחייבת גם לגבי הוראת סעיף 41 (ב) לחוק ביטוח בריאות ממלכתי, אשר קובעת כי "כל אדם שהגיע אליו מידע לפי חוק זה לגבי מבוטח תוך כדי מילוי תפקידו או במהלך עבודתו, ישמרו בסוד ולא יעשה בו כל שימוש ולא יגלה אותו לאחר...". סעיף 10 (א) לחוק זכויות החולה, לעומת זאת, מטיל חובה על כל עובד של מוסד רפואי לשמור על כבודו ועל פרטיותו של המטופל בכל שלבי הטיפול הרפואי, ומתייחס על פי שונו לחובה הכללית לשמור על פרטיותו של מטופל במהלך הטיפול במוסד הרפואי.

בנסיבות אלה, משלא עלה בידי התביעה להצביע על מקור שבדין לחובת הסודיות שהפר הנאשם בעצם העיון במידע הרפואי המתייחס למתלוננת, ביקשה התביעה לראשונה, רק בשלב הסיכומים, להרשיע את הנאשם בעבירה של פגיעה בפרטיות שלא על יסוד עצם העיון בחומר אלא בדין השימוש שעשה בו בבית הדין הרבני, כמפורט לעיל.

כידוע, בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ, רשאי בית המשפט להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן. על יסוד הוראה זו עתרה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה על סעיף 2 (7) לחוק, בכך שחשף את המידע בנוגע לשימוש בגלולות בפני בית הדין הרבני, ובכך הפר את חובת הסודיות הקבועה למשל בסעיפים 19 (א) לחוק זכויות החולה ו- 41 (ב) לחוק ביטוח בריאות ממלכתי, שהוזכרו לעיל.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27461-03-10 מדינת ישראל נ' וינברגר

ראוי לציין, על אף שהדברים לא נטענו במפורש, כי ניתן היה לכאורה להתבסס, בהתאם לתזה זו, גם על הוראת סעיף 2 (9) לחוק אשר רואה בעצם ה-"שימוש בדיעה על ענייני הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה", כעבירה של פגיעה בפרטיות.

אלא שכאן עומדים למכשול בפני התביעה קשיים משפטיים כבדי משקל. כזכור, תנאי להפעלת סעיף 184 לחסד"פ הנו כי לנאשם ניתנה "הזדמנות סבירה להתגונן" בפני הסיכון להיות מורשע על יסוד העובדות שלא פורטו בכתב האישום. ב"כ המאשימה טענה כי לנוכח העובדה שהנאשם נשאל במהלך הדיון גם על השימוש שעשה במידע ומאחר וגם הסגור התייחס לכך בדברים שהשמיע, כשטען כי אין לחייב את הנאשם כלל להשיב לאשמה, הרי שניתנה לו אותה הזדמנות סבירה להתגונן, באופן המאפשר הרשעתו על יסוד העובדות שהוכחו בפועל, גם אם לא עוגנו בכתב האישום.

מסקנתי, בהקשר זה, שונה מזו של התובעת המלומדת. השימוש שנעשה במידע בבית הדין הרבני אמנם הוזכר בהקשרים שונים, הן בדברי המתלוננת והן בעדות הנאשם, ושימוש זה הוא שהביא להגשת התלונה. אלא שבכתב האישום בחרה התביעה במודע שלא לייחס לנאשם את העבירה בגין השימוש, אלא בשל עצם העיון בתיק, ובשום שלב, עד לשמיעת הסיכומים לא הוזהר הנאשם, במשתמע או מפורשות, כי בכוונת התביעה לבקש בעתיד להרשיעו בדין גם על יסוד העובדות הנוגעות לשימוש שעשה במידע.

אמנם עצם העובדה שהנאשם לא הוזהר אינה חזות הכל, וקיימים מקרים בהם ניתן יהיה לומר כי על אף שלא הוזהר, הרי שבפועל התגונן ככל שהיה בידו להתגונן גם בפני התשתית העובדתית החדשה, אך אין זה המקרה שבפני. כך למשל, לא נדונו כלל במסגרת ההליך שהתנהל בפני מספר סוגיות עובדתיות ומשפטיות כבדות משקל, הנוגעות ישירות לשאלת אחריותו של הנאשם על פי התזה החלופית שעניינה השימוש במידע שבידו בפני בית הדין הרבני.

כך למשל, לא התייחסו כלל הצדדים לעובדה כי מי שחשף את המידע בפני בית הדין היה בא כוחו של הנאשם, ולא הנאשם עצמו, והרי אין זהות בין השניים כשמדובר באקט של חשיפת מידע סודי. למעשה, ככל שמדובר בשימוש שעשה הנאשם במידע הפרטי שאחז ברשותו, היה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27461-03-10 מדינת ישראל נ' וינברגר

הדיון אמור להתמקד בחשיפת המידע בפני עורך דינו ולא בפני בית הדין הרבני. בהקשר זה מתעוררות שאלות משפטיות מורכבות בנוגע לאיזון שבין חובת הסודיות לבין האינטרס הקיים לאפשר שיחה חופשית וגלויה בין עורך דין לבין מרשו, שאלות אשר לא נדונו ואף לא הוזכרו כלל בסיכומי הצדדים.

בנוסף, העיד הנאשם, עדות שלא נסתרה, לפיה בעקבות חשיפת המידע במערכת המחשוב, הוא ניגש לבית המשפחה, צילם את חפיסת הגלולות ומסר את הצילומים לבא כוחו. בנסיבות אלה נשאלה השאלה האם הדיווח לבית הדין הרבני לא נשען למעשה על אותם צילומים, המהווים לכאורה מקור מידע עצמאי ולגיטימי, ועל כן אין לראותו עוד ככזה המבוסס על הפרת חובת הסודיות.

שאלות אלה לא נדונו כלל בהליך שלפני, ויש להניח כי היו נידונות ובהרחבה, אילו היה כתב האישום מבוסס גם על הטענה כי הנאשם פגע בפרטיות בכך שעשה שימוש במידע בנוגע לגלולות במהלך הדיון בבית הדין הרבני. אזכיר, כי כשביקש ב"כ הנאשם לחקור את המתלוננת לגבי נסיבות צילום חפיסת הגלולות בארון התרופות שבביתה, והטיח בה כי הארון היה סגור במנעול, נקטעה החקירה באיבה, כשהסיבה היא, ככל שניתן לשחזר, כי השאלה לא נמצאה רלבנטית לחזית המחלוקת (ראו עמ' 10 ש' 7-8). ברי כי אילו היה ידוע מראש כי האישום נסמך גם על השימוש במידע, בשלב שלאחר העיון בתיק הרפואי, לא הייתה החקירה נקטעת, ולסנגור היה מתאפשר להרחיב ולחקור גם בעניינים אלה. הנה כי כן, ניתן למצוא בפרוטוקול עיגון ממשי לחזית המצומצמת שנדונה, ולהעדרה של אפשרות סבירה להתגונן בפני החזית הרחבה יותר.

התוצאה היא כי לטעמי לא ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן בפני הרשעה בגין השימוש שעשה במידע הפרטי שהתגלה לו, ובהעדר תשתית משפטית להרשעתו על יסוד עובדות כתב האישום, מתחייב זיכויו בדין, על אף שלכאורה עיין ללא כל הצדקה עניינית במידע רפואי חסוי של מי שהייתה אז בת זוגתו שבנפרד, עמה היה בסכסוך גירושין קשה. אציין כי לנוכח המסקנות אליהן הגעתי, לא מצאתי מקום לדון בהרחבה בהגנות הקבועות בסעיף 18 לחוק, ואסתפק בכך שאומר כי אין לדעתי כל ממש בטענה כי הנאשם פעל בתום לב, תוך ביצועו עיסוקו או לשם הגנה על עניין אישי כשר שלו. למען הסר ספק, אף אין מדובר כלל בזוטי דברים, כפי שטען הסנגור המלומד, אלא בהפרה בוטה של פרטיותו של אדם,

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27461-03-10 מדינת ישראל נ' וינברגר

שנה אחת מזכויות היסוד המוגנות של כל בן אנוש, כאמור בסעיף 7 (א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

מאחר והנאשם יזוכה, בסופו של יום, מהמיוחס לו, ולאחר שלא הובאה בפני תשתית משפטית המצדיקה הרשעתו, לא אתייחס בדברים הבאים ישירות לנאשם. יחד עם זאת אני מוצא לנכון לומר כי התוצאה לפיה רופא המעיין במידע אישי וחסוי של אדם אחר, הנמצא עמו בסכסוך מר, וזאת לקידום מטרותיו האישיות גרידא, אינו מורשע בדין, הנה תוצאה קשה ובלתי משביעת רצון מההיבט המוסרי והציבורי.

דומה כי תוצאה זו נובעת, במקרה הנוכחי, מליקויים קשים שנפלו בשלב גיבוש כתב האישום, שלב בו היה על התביעה לבחור את התשתית העובדתית והמשפטית שתשמש אותה בבחינת "סוף מעשה במחשבה תחילה". בחינה מדוקדקת יותר באותו שלב, הייתה מביאה אולי לביצוע השלמות החקירה הנדרשות, על מנת לבסס את כל העובדות הרלבנטיות, ובוודאי שהייתה מביאה לגיבושה של עמדה מוצקה לגבי סעיפי האישום המתאימים ומקורה של חובת הסודיות.

יש אף להניח כי במסגרת עיון מעמיק יותר הייתה נבחנת האפשרות לבסס את כתב האישום למשל על הוראת סעיף 8 (ב) לחוק הגנת הפרטיות, לפיה "לא ישתמש אדם במידע שבמאגר מידע החייב ברישום לפי סעיף זה, אלא למטרה שלשמה הוקם המאגר". במסגרת ההליך שלפני לא נעשה כל ניסיון להוכיח כי למעשה שאב הנאשם את המידע מתוך "מאגר מידע", כמובנו בחוק, ואף לא להצביע על מטרות המאגר, על אף שנדמה כי מדובר בנתונים שאין כל קושי מיוחד לבססם מבחינה ראייתית. אילו הייתה התביעה נוקטת בדרך זו, הייתה פוסעת בדרך מוצקה שנסללה כבר בהחלטות קודמות של בתי המשפט, בהן הורשעו בעלי גישה למאגרי מידע בעיון במידע השמור במאגר, שלא לצרכי עבודתם הסדירה.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27461-03-10 מדינת ישראל נ' וינברגר

מכל מקום, במקרה שלפני לא הוכח כי הנאשם עבר את העבירה שיוחסה לו בכתב האישום, ועל כן אני מוצא אותו זכאי.

ניתנה היום, כ"א אדר ב תשע"א, 27 מרץ 2011, במעמד הצדדים

חגי טרסי, שופט